

No és fàcil oblidar

Josep Gimeno

No és fàcil oblidar

Segon premi del concurs de narració curta de Bombers de Barcelona, 2007.

No és fàcil oblidar quan deixes una persona en una habitació freda, desoladora, una habitació d'urgències. Comença l'anar i venir de tubs, de cables. Quan la mort es presenta lluint els seus millors vestits i espera que no facis res, que deixis de lluitar. Era una noia jove, el més important era que ella havia decidit com a única alternativa el contrari a la vida. Em retirava amb la convicció que seria diferent aquest cop, els seus ulls delataven que no estaven esmoreïts. La seva mirada era tan penetrant com les agulles que es clavaven pel seu cos. Ens vam mirar per últim cop i vaig veure l'agraïment als seus ulls cendrosos, profunds, tristos...

Plou, una pluja fina, una polsina d'humitat que va enfangant el carrer, la vorera, els cotxes, el quarter. Arribo ben aviat, comencen les primeres llums del dia, vaig pensant en les últimes sortides de la guàrdia anterior. Tot fa pensar que avui serà més tranquil·la, els del torn farem diferents tasques rutinàries al parc, no hi ha pràctiques avui, prepararé una "paella" per dinar, tots junts. Un diumenge més, com d'altres, entretingut però pensant cada un de nosaltres en les nostres coses, en la família, en la parella, en els fills. Un dia festiu es fa dur separats dels nostres, encara que hem d'acostumar-nos-hi, al cap i a la fi, aquesta és la nostra segona família. Aquí els llaços d'amistat són molt forts entre nosaltres, en qualsevol moment un se la "juga" per l'altre.

Tot comença en sentir la "xixarra", tots callem, estem atents, nerviosos encara després d'haver-la sentit milers de vegades, no t'hi acostumes mai. Les llums s'encenen, s'escolta pels altaveus del parc, "tanc lleuger, charly i ambulància" trucada d'auxili a persona, "Precipitat", una de les sortides més esfereïdores per a nosaltres. Inevitablement pensem en el suïcidi, t'incomoda ja que no saps si la sort l'acompanyarà. No sabem si en arribar ens trobarem en una dificultat extrema però ho aconseguirem o si ja serà massa tard i no caldrà fer res, només esperar que els metges certifiquin la tragèdia.

Ens dirigim al lloc a tota pressa, les sirenes ressonen per entre els carrers estrets, els núvols baixos pentinen la ciutat, capturen les primeres llums del dia que amb prou feines arriben a aquell perdut indret. Intentem planificar una actuació que és imprevisible, com la majoria, no pots saber realment què et trobaràs. Pel meu cap passen imatges d'altres sortides, records que no puc oblidar. Els miro un a un i no puc esbrinar què els deu passar pels seus caps.

Baixem del camió a tota pressa, els més decidits s'hi posen de seguida, altres esperen ordres sense saber què fer exactament. La gent s'atura encuriosida, els veïns surten als balcons, parlen entre ells de banda a banda del carrer. És una escala inhòspita de Ciutat Vella, un carreró dels sense nom, persones de diferents races, no saps exactament en quin lloc i temps del món t'hi trobes, tot és fosc i brut. Penetrem mentre un home ens fa senyes, gira el cap a la vegada que el cos, el drama l'embriaga, té els ulls molt oberts, crida. No se'l entén, està posseït per la bogeria d'aquell espantós moment. Només sap

indicar-nos el camí, una llum tènue dibuixa una ombra en la foscor.

Pensem que és un balcó interior, que les cames que pengen surten d'allà. Però no és així, i la més espantosa realitat és una altra ben diferent. Una terrible sensació s'apodera de tots nosaltres.

És petita, fràgil, calculo que no té encara els vint anys, els cabells molt rossos, llisos, està molt pàl·lida, sembla una titella, els ulls del color de la cendra, la seva mirada perduda, com els seus pensaments.

S'ha tirat pel pati interior, en la seva caiguda, entre estenedors i roba, ha quedat atrapada per una claraboia; evitant així trobar la mort. Els vidres la recorren interiorment, fins com agulles, l'atrapen formant un macabre embut, l'esperança és mínima.

Què podia passar pel cap d'una noia tan jove per buscar aquest dramàtic final?

Quina trista història hi hauria darrera d'aquella pobra criatura?

Per a nosaltres no és fàcil comprendre-ho, potser sense recursos, sense educació, amb un passat de maltractaments o qui sap quines altres coses pitjors.

Encara serà més gran el seu martiri quan la intentem treure d'allà, però continua callada, distant a tot el que l'envolta, deu estar en un estat de xoc.

Una veu repeteix una i mil vegades que ell no l'ha tirada, una veu que es va apagant entre nosaltres, deu ser el seu pare, potser la seva parella, qui sap.

Hem de lluitar contra el temps i aquest no ens espera.

Està banyada en sang i no podem controlar el seu pols, hem d'intentar assegurar-la amb cordes que facin de motxilla per poder alliberar-la d'allà on està penjada.

No podem evitar el pensament davant el contagi, està plena de ferides obertes, hem de ser molt cautelosos i alhora decidits, és una vida trencada i buida però és una vida. Només és una noia que ha volgut acabar amb la seva trista vida, i nosaltres només podem oferir-li allò per a què estem entrenats, intentar salvar-la.

Extreure-la no ens és gens fàcil, ella continua immòbil i cada cop que tallem un filferro es despenja una mica més. La sang ens cau a sobre, corre pels nostres "jaquetons" encara calenta. Els nostres esforços cada cop són més extrems, penjats a tres metres d'alçada, tenim un cos que es balanceja ple de vidres.

L'anem rescatant i els vidres es trenquen fent un soroll brutal, alhora que danyen el seu malmès cos. Intento tranquil·litzar-la, parlo amb ella alhora que continuo treballant, li agafo la mà i em mira als ulls, sembla que reacciona, unes llàgrimes corren pels seus ulls, no sé si de dolor o d'agraïment. Potser no està acostumada que ningú es preocupi per ella. Se'm fa un nus a la gola. Intento que els sentiments no s'interposin en la meua feina.

Després de tants esforços aconseguim baixar-la, un sospir ens fa saber que la seva cara ha canviat, intuïm que se'n sortirà.

S'ha volgut treure la vida i nosaltres la hi tornem. No pensem si ho tornarà a intentar, doncs les seves ferides cicatritzaran i es faran visibles igual que els seus records.

Recollim els nostres materials, ningú no parla, es comença a fer visible el nostre esgotament, tenim la desagradable sensació que serà un altre servei dur d'encaixar, parlarem d'altres coses en arribar al parc, intentarem alliberar el nostre cap de tantes misèries de la vida.

Dins l'ambulància, l'infermer segueix amb la seva feina i nosaltres pugem a veure-la, la seva mirada continua impertèrrita, igual que les seves idees. Ja reaccionarà si el seu cos es pot recuperar de les seves ferides per fora i per dins.

Arribem a l'hospital, un ambient fred, colors pàl·lids, metges i infermeres es mouen d'aquí cap allà amb bates blanques i blaves, tots iguals.

En entrar amb la llitera es converteix en un malalt més, un malalt anònim que entra com d'altres dels que entren i surten cada dia. Només les mirades dels malalts estirats en les lliteres que es creuen pels passadissos, donant-se a entendre que no estan allà perquè volen. Les circumstàncies de la vida els han dut allà per diferents motius. Cap no hi vol ser allà. Potser ara pensarà el que ha fet realment. El més important és que ella viurà, ara la vida li donarà una segona oportunitat però la tornarà allà on va voler fugir. Potser després pensarà que va ser un somni que nosaltres no vàrem ser mai allà amb ella. O que tot són coses del destí.

Han passat ja molts anys, moltes persones, moltes experiències a la meua vida com a bomber, accidents, incendis, rescats, de tot. Afortunadament he tingut l'oportunitat d'ajudar molta gent amb problemes i això em compensa infinitament qualsevol situació difícil de les que m'ha tocat viure com a bomber. Ser bomber no és una feina fàcil, de fet no és una feina, és una forma de ser, de sentir i de viure. Per mi una de les millors coses que m'han passat a la vida.

De sobte... Sona la "xixarra", tots callem, estem atents, nerviosos encara després d'haver-la sentit milers de vegades, no t'hi acostumes mai... Les llums s'encenen, s'escolta pels altaveus del parc, "tota la sortida", foc pis...

Josep Gimeno